

Bình cầm lên nghe. Những ai đã qua Nga số đều nhận thấy chuông điện thoại ở đó có tiếng reo chát chúa làm người nghe rùng mình, rợn tóc gáy, khác với tiếng reo lạnh lạnh vui tai quen thuộc ở những thủ đô khác. Điện thoại là xa xỉ phẩm hiếm có, phải là nhân viên cao cấp mới được gắn. Sở dĩ mọi phòng trọ ở Metropole có điện thoại, chẳng phải vì nhà cầm quyền muốn biệt đãi lũ khách mà vì KGB muốn nghe trộm. Mặc tư khoa cũng không có cuốn niên giám điện thoại ghi số dây nói, tên và địa chỉ người thuê bao như ở Sài Gòn. Vì điện thoại niên giám là tài liệu bí mật.

Văn Bình hắng giọng cho trong trẻo khi nhận ra ở đầu giây giọng nói thánh thót của một cô gái còn trẻ.

— Thưa, ông có phải là Kevin ?

Văn Bình đáp:

— Phải, tôi là Kevin bằng xương bằng thịt. Tôi mới đến, buồn quá, định đi ăn tối mà không có bạn. May được gặp cô.

— Xin lỗi, tôi chưa được hân hạnh quen ông. Tôi là phụ tá của đồng chí giám đốc Sở Phát triển Ngoại thương.

— Bónkốp.

— Vâng, đồng chí Bónkốp. Chúng tôi rất vui mừng được đón tiếp ông tại Mạc tư khoa. Hồi này, tôi đã cho xe Sở lên phi trường rước ông. Lát nữa,

đồng chí Bónkốp sẽ có mặt ở văn phòng. Đồng chí Bónkốp mời ông đến chơi. Theo chỗ tôi biết, đồng chí Bónkốp sẵn sàng chấp thuận bản kế hoạch do ông đệ trình.

— Có quên là trời đã tối. Giờ này, công sở đều nghỉ việc và đóng cửa.

— Nhưng một số công sở vẫn tiếp tục mở cửa. Chẳng hạn văn phòng Phát triển Ngoại thương. Đồng chí Bónkốp thường làm việc mỗi đêm đến 3 giờ sáng. Ông đã nghe rõ chưa ?

— Rõ lắm. Cô dùng cơm với tôi nhé ?

— Đa tạ hảo ý của ông. Tôi phải có mặt tại văn phòng đến 2,3 giờ sáng, cùng với đồng chí giám đốc.

— Sau giờ đó, mời cô đi cũng được.

— Không tiện ăn nào mở cửa đến 12 giờ đêm. Và lại, trời rét như thế này, đàn bà con gái chúng tôi không dám đi khuya.

— Có sợ lạnh ?

— Không.

— Tôi hiểu tại sao cô không muốn đi ăn với tôi. Vì cô đã có chồng. Và chồng cô là người đàn ông chiếm giải vô địch về ghen.

— Ông đoán trật lất. Còn lâu tôi mới có chồng. Khi nào lấy chồng tôi sẽ chọn người chiếm giải vô địch về ghen.

— Có lẽ vị hôn phu của cô mắc bệnh ghen kinh

khủng nên cô từ chối.

— Tôi cũng chưa có vị hôn phu.

— Vậy lát nữa tôi đến đón cô nhé.

— Không được.

— Yêu cầu cô cho biết lý do. Tôi cũng xin khai trước rằng tôi không đến nỗi xí trai. Tiếng Nga của tôi rất khá, có thể tỏ tình với phụ nữ một cách văn vẻ và đúng mẹo luật.

— Cảm ơn ông. Sở dĩ tôi không dám nhận lời vì sợ thù dữ.

— Trời, thủ đó Mạc tư khoa này cũng có thú dữ như ở rừng rậm Phi châu ư?

— Vâng, có nhiều lắm. Ban đêm, thường có nhiều thú dữ hơn ban ngày. Thôi, tôi xin chào ông.

— Xin cô nghĩ lại... tôi xin hứa là rất ngoan ngoãn và hiền lành. Nếu cần tôi sẽ cam kết trước mặt đồng chí Bônkốp.

— Ông là người đàn ông lạ lùng. Mạc tư khoa thiếu gì con gái đẹp mà ông lại doái hoài đến tôi.

— Vì cô là người đàn bà dễ thương.

— Tôi không dễ thương như ông tưởng đâu. Mọi người đã liệt tôi vào danh sách phụ nữ khó tính nhất Liên xô.

— Càng tốt. Bản tâm tôi rất ưa phụ nữ khó tính. Chẳng qua chưa gặp tri kỷ đó thôi.

— Tôi xấu lắm, ông ạ. Gặp tôi, ông sẽ thất vọng. Vậy tôi thành thật khuyên ông...

— Cái nét đánh chết cái đẹp. Nào cô đã bằng lòng chưa?

— Ôi chào, thanh niên các ông chỉ hứa hẹn dè mà hứa hẹn. Lát nữa, ông sẽ quên hết.

— Có coi tôi là hạng người gì? Nếu cô chấp thuận tôi xin long trọng cam kết là sẽ đến tận văn phòng mời cô đi ăn rồi đưa cô về nhà đảng hoàng.

— Ông lỗi hẹn thì sao?

— Trời sẽ đánh tôi chết.

— Được rồi. Tôi sẽ ghi âm lời hứa của ông.

— Thưa... tên cô là gì?

— Vêlana.

— Vâng, xin chào cô Vêlana khả ái, đại diện của thần Vệ nữ.

Văn Bình định tán thêm song Vêlana «đại diện của thần Vệ nữ» số viết đã cúp điện đàm. Chẳng nhún vai huýt sáo miệng. Tự nhiên lòng chàng vui rộn như trải hội.

Đàn bà ở mọi nơi trên trái đất đều giống nhau. Xét kỹ thì đàn bà đẹp cũng như đàn bà xấu, chẳng thế mà cô nhân đã có câu «tắt đèn, nhà ngói cũng như nhà tranh». Tuy nhiên, phải là người sành điệu hưởng thụ như Văn Bình mới hiểu được rằng đàn bà mỗi nước một khác. Nói chung, phụ nữ ở Nga số thua xa phụ nữ các quốc gia tây phương tự do mặc dầu họ đều cao to như nhau và có sức khỏe như nhau. Phụ nữ tây phương còn trội hơn về

phương diện hấp dẫn nhờ mỹ phẩm tan kỳ, đồ lót và đồ giả đặc chế. Nhưng nếu được quyền lựa chọn, Văn Bình sẽ chiếu cố đến phụ nữ ở phía sau bức màn sắt sô viết.

Nguyên nhân của sự biệt nhỡn này rất giản dị. Phụ nữ sô viết có thể kém sắc đẹp hơn, kém cân đối hơn, kém quyến rũ hơn phụ nữ tây phương song trong phòng the, trong những phút thân mật và kín đáo nhất giữa đàn ông và đàn bà muốn thuở, họ lại chiếm địa vị hàng đầu. Văn Bình nhận thấy họ có một sức làm tình mãnh liệt, một phần do khí hậu lạnh buốt, nhưng phần khác — và cũng là phần chính — là do họ bị dồn ép về mọi khía cạnh, nhất là về khía cạnh yêu đương. Xã hội sô viết như một nhà tù khổng lồ, con người bị giam hãm đã đành, cả đến sự bột phát ái cũng bị xiềng xích. Khi được tự do bộc lộ, phụ nữ sô viết vùng lên, giống như cơn nước lũ kéo phăng bờ đê tràn vào thành phố. Kết quả là họ yêu một cách tham lam, mãnh liệt và dai bền...

Văn Bình mở va-li lấy ra bộ đồ len nhạt màu sẫm. Miệng tiếp tục huyết sáo huyền thiên, chàng đứng trước gương, trịnh trọng nắn nút cà-vạt, cốt làm nổi bật những chấm tròn màu hoa cà trên nền vàng nhẹ của chiếc sơ-mi thời trang trong năm do nhà Jacques Fath ở Ba lê sản xuất. Ý nghĩ về cô gái Nga đa tình, rạt rào tình yêu, ngả trong vòng

tay chàng đã làm chàng quên cả công việc phải làm. Chàng sang Liên sô là để tiến hành một công tác nguy hiểm, chứ không phải đi chơi... Vậy mà tình yêu vẫn khóa lấp tất cả...

Chàng mở cửa bước ra hành lang. Đã quen với nếp sống ở Nga sô, chàng dễ nguyên chia khóa trong ổ và cũng không buồn khóa cửa. Vì khóa cửa hoàn toàn vô ích. Chàng vừa ra khỏi khách sạn là một gã đàn ông đội mũ phớt đen, mặc ba dờ suy đen, đi giày đế cò-rếp đen thuộc Mật vụ KGB đã xô cửa phòng vào lục soát. Nhân viên mật vụ không cần lục soát lên lút, vì toàn thể nhân viên khách sạn đều lãnh lương của KGB. Họ cũng không cần lục soát một cách vội vã. Họ từ từ rũ từng cái áo, nắn từng cái gấu, quan sát từng cái khuy, ngửi từng ve nước hoa. Họ còn có những dụng cụ riêng để khám phá xem khách trọ có giấu khí giới trong buồng tắm hoặc dưới nệm giường hay không nữa. Và để cho lũ khách giật mình, họ còn mở nắp va-li, vút lung tung quần áo trên bàn, mà không thèm đóng lại.

Rút kinh nghiệm, Văn Bình chỉ mang rất ít đồ đoàn. Va-li của chàng không thuộc loại 2 dây, như va-li chàng thường đem theo trong những chuyến công tác ở hải ngoại. Giày của chàng cũng chỉ là loại giày da thông dụng, đế không rỗng ruột, chứa súng bắn đạn xi-a-nuya và đồ nghề mở kết sắt.

Trong những ngày đầu tiên của nghề điệp báo, Văn Bình thường cẩn thận dán một sợi tóc vào ổ khóa va-li. Nhưng dần dà chàng không cần đến sợi tóc canh chừng mà vẫn biết được va-li bị lục soát. Con mắt của chàng bén nhạy không kém máy chụp hình, chàng chỉ nhìn qua một lượt là thu hết chi tiết sắp xếp vào trong trí nhớ. Dầu đối phương khéo tay đến đâu chàng cũng khám phá ra dễ dàng. Tuy nhiên, kinh nghiệm này đã trở nên vô dụng ở Liên xô vì không những mật vụ KGB mở tung hành trang của khách trọ, họ còn vứt bỏ bừa bãi, bắt chủ nhân phải gập lại nữa.

Văn Bình chạm hải một nhân viên KGB ở cuối hành lang. Thấy chàng, hắn toan tránh, song chàng đã gọi giật :

— Mệt không, bồ ?

Gã khựng người :

— Không.

Văn Bình cười khẩy :

— Vậy thì thôi. Tưởng bồ mệt thì mời bồ vào phòng tôi, dùng tạm một ly vốt-ka hạng tốt, dán nhãn hiệu Co-sắc đảng hoàng, chỉ dành riêng cho nhân viên trung cấp. Nếu tôi không lầm, anh chỉ được uống vốt-ka hạng bét.

Gã nhân viên KGB lắp bắp :

— Thưa... ông... tôi...

Văn Bình đập vai hắn :

— Thôi, bồ ơi, thưa với giới làm gì cho tồn thọ. Cửa phòng tôi vẫn mở, chai rượu tôi để nguyên trên bàn. Vào mà uống cho khỏe, rồi muốn lục soát, tha hồ. Thế nào, bằng lòng chưa ?

Không đợi hắn trả lời, chàng tiến lại thang máy. Gã nhân viên KGB như bưng tỉnh vội cản chàng :

— Thưa ông, thang máy vừa bị hỏng.

Văn Bình nhăn mặt khi thấy tấm bảng trắng to tương trên in một giòng chữ đỏ gần đầy bề ngang và bề dọc :

« Thang máy hỏng »

Thang máy hỏng là một trong những nỗi khổ của người ở chung cư và khách sạn. Tuy nhiên, ở các nước tây phương, hoặc ngay cả ở Sài gòn, thỉnh thoảng tệ trạng này mới xảy ra. Trong khi ấy, thang máy lại hỏng thường xuyên ở Liên xô. Hỏng nhiều đến nỗi lũ khách sợ không dám dùng nữa. Nhưng nghĩ cho cùng thì thang máy hỏng như vậy mà lợi. Vì phải đi bộ từ lầu cao chót vót xuống tầng dưới, hai chân trở nên dẻo dai và cơ thể được tập thể dục khỏe mạnh.

Đối với Văn Bình thì chạy lên chạy xuống khách sạn Metropole hàng chục lần cũng không làm chàng mỗi mệt. Nhưng hôm nay chàng lại cảm thấy hụt hơi. Chàng dừng lại một phút để thở.

Lát sau chàng mới xuống đến phòng tiếp tân

bên dưới. Không ngó ngang, nhìn ngửa, chàng lặng lẽ bước ra đường.

Trời mới tối mà đường sá đã bắt đầu vắng. Chàng đi được một quãng ngắn thì nghe phía sau có tiếng giày lộp cộp. Kẻ lẽ đẽo phía sau phải là nhân viên mật vụ có trách nhiệm theo dõi chàng vì hẳn luôn luôn cách chàng 10 thước, căn cứ vào âm thanh để giày nện trên vỉa hè.

Điều làm ngoại kiều bức mình nhất ở Mạc tu khoa là nạn nhân viên KGB bám sát ngày đêm như bóng với hình. Mật vụ đi theo một cách công khai, không cần giấu diếm. Khách về phòng trọ thì hẳn đi đi lại lại dưới đường, chốc chốc lại nhìn lên cửa sổ, hoặc vào thẳng lễ quán, đứng chềnh ềnh ngoài hành lang trước cửa phòng. Thậm chí khách vào cầu tiêu công cộng, mật vụ cũng vào theo. Tuy nhiên, tùy theo khách được KGB tin nhiệm nhiều hay ít, sự theo dõi sẽ được gia tăng hay giảm thiểu. Dầu sao Văn Bình cũng là đặc phái viên của công ty Maxman có cảm tình với chế độ xô viết. Chàng vẫn bị mật vụ canh chừng, nhưng sự canh chừng này không đến nỗi quá khe khắt.

Tiếng giày vẫn gõ đều đều sau lưng chàng.

Âm thanh nặng nề chọi tai này chứng tỏ gã mật vụ KGB dặn giày GUM. GUM là tên một siêu thị quốc doanh tọa lạc gần khách sạn mà Văn Bình cư ngụ. Hệ thống thương mại tư nhân dường như

không có, dân chúng muốn mua gì phải vào siêu thị của Nhà nước. Nghĩa là phải xếp hàng dài giăng đặc và phải xin tiền-kê phiên phức. Từ sau ngày Sít tá Lin, nhà độc tài sắt máu, nằm xuống và Cút Sếp lên thay thế, tình trạng xếp hàng dài giăng đặc đã giảm bớt, hàng hóa được bày bán nhiều hơn. Tuy nhiên, phẩm chất vẫn xấu như trước.

Và một trong các hàng hóa thiết dụng bị ta thán nhiều nhất là giày da. Giày đóng đã xấu, da thuộc còn xấu hơn, trời nắng thì mềm xèo, trời lạnh thì cứng như thép. Liên xô vốn là xứ lạnh quanh năm nên đôi giày GUM trở thành cực hình, làm bàn chân xây xát.

Các xí nghiệp đóng giày của Nhà nước sản xuất không kịp nên số giày chỉ được bán ra hạn chế, dân chúng bắt buộc phải tiết kiệm. Thành phần phải dè xẻn để giày nhất là nhân viên KGB phục vụ trong ban Kiểm soát Ngoại nhân. Nhiệm vụ tối ngày của họ là theo dõi kẻ tình nghi ngoài đường, để giày luôn luôn cọ sát với đá sỏi nên chẳng bao lâu phải mòn vẹt. Giày da lại chỉ được cấp phát theo hạn kỳ đã định, nhân viên Kiểm soát Ngoại nhân đành phải đóng thật nhiều cá sắt vào đế.

Thành ra mỗi khi họ cất bước là để giày kêu vang « cộp cộp, cộp cộp », như muốn đồng đặc báo tin cho người bị theo ở phía trước.

Cộp, cộp.. cộp cộp..

Văn Bình giả vờ buộc dây giày để quan sát diện mạo của gã mật vụ. Hắn trạc ba mươi, dưới ánh đèn đường hắn trông già khản, cái miệng vầu, cồ cao lêu nghêu, chân đi khắp khiêng. Văn Bình biết hắn cả nhót không phải vì có tật, mà chính vì đôi giày GUM quá cứng. Tự dưng chàng dám ra thương hại gã đi theo, thương hại toàn thể nhân viên mật vụ số viết ... Với thân hình gầy còm, cà rịch cà tang này, gã mật vụ chỉ chịu đựng được một cái khoèo chân nhẹ nhàng của chàng là lăn chiêng trên mặt lộ.

Nhưng chàng vẫn thản nhiên bước tới.

Con đường chàng đang đi là đại lộ chính của thủ đô Liên xô với Bảo tàng viện Lịch sử và Bảo tàng viện Lenin, choán hai khu nhà đồ sộ, nhìn xuống Công trường Đỏ rộng mênh mông.

Ban ngày, du khách thường có mặt trên con đường này để vào siêu thị GUM ngắm nghía, hoặc bỏ 3 rúp để mua vé vào thăm mặt ngoài của điện Cẩm linh, trụ sở đầu não của chính quyền số viết, hoặc đến viếng mộ phần của Lenin, thủ tổ của đảng Cộng sản và Nhà nước Liên xô. Trước đây, Sít ta Lin nằm cạnh Lenin nhưng sau đó đã bị mang đi đâu mất tích. Cuộc sống phía sau bức màn sắt là thế: không ai dám nghĩ đến ngày mai, vì không thể biết ngày mai ra sao.

Tiếng giày của gã mật vụ vẫn nện đều sau

lưng Văn Bình. Thường lệ, nhân viên KGB hoạt động từng cặp. Nhân viên đi theo Văn Bình có thể bị một nhân viên khác đi theo. Và cũng có thể có nhân viên kiểm soát thứ ba nữa. Tuy nhiên, Văn Bình không tin KGB lại cho nhiều nhân viên đi theo chàng. Vì chàng được coi là cảm tình viên. Vả lại, chàng chỉ là một công dân Mỹ thêm đồng rúp số viết.

Đến một cái ghế gỗ công viên Văn Bình ngồi xuống. Nơi này ban ngày chim bồ câu xà xuống từng đàn, lũ khách thường mua bắp rang bán rong để ném cho chim ăn. Trời mới tối công viên đã vắng heo, vắng hút. Bầy chim bồ câu và bọn bầy bắp rang cũng không thấy đâu nữa.

Tiếng giày ngừng lặng.

Văn Bình quay sang bên trái. Gã nhân viên KGB vừa ngồi xuống ghế cách chàng mười thước. Đặt dít xuống xong hắn vội vàng rút chân ra khỏi giày. Văn Bình thấy rõ khuôn mặt nhăn nhó của hắn. Tội nghiệp... đôi giày quá chật, hắn lại phải đi bộ. Nếu chàng lang thang suốt đêm hắn sẽ biến thành phế nhân.

Chàng bèn gọi lớn:

— Nay đồng chí?

Hắn giật nảy người trên ghế, buột tay đánh rơi chiếc giày xuống cỏ. Nhận ra chàng hắn giả vờ ngoảnh mặt đi chỗ khác. Song Văn Bình đã cười